

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ה) גמ' רמה יושב: (ז) רש"י
ד"ה ה"ג מה וכו' תניא עלה.
ג"כ סוף המסכת וע"ש: (ג) ד"ה
קסדר וכו' והן היום הקריבו:

גליון הש"ס

וְיִשְׂרָאֵל דָּוִד הָיָה מֵהַיּוֹדֵעַ וְהַמַּחֲזִיק
וְהַמַּחֲזִיק נִמְצָא מִכָּחַי בְּנִדְעוֹן וּמִנֹּחַ
וּשְׁמוֹאֵל שֶׁהִקְרִיבוּ בְּבִמְתָּה. עֵי
מִנְחוֹת דָּר וְעֵצ צִמּוֹס דָּר וְכִי
סִימָא מִצְמָה וְכִי:

מוסף רש"י

[illegible]

שינויי נוסחאות

[illegible]

וְשֵׁאוֹנוֹ אֹכֵל. בִּקְדָשִׁי קִדְשִׁים: שָׁן עֵשָׂה בּו קִרְב כַּמְקִירִי. הַמֵּס
 פּוֹסֵל בְּקִרְבָּן כִּדְרָךְ שְׂפוֹסֵל בִּכְהֵן: עִמָּה יוֹכִיחַ. שֶׁלָּה עֵשָׂה בּו קִרְב
 כַּמְקִירִי שֶׁאֵין בְּהֵמָה מִקְבָּלָתָהּ מֵחֵמִים כִּשֶׁם שֶׁהִכְהֵן עִמָּה מֵחֵמִים
 בְּתֵבִיב וַיִּמְרוּ וְלֹא חִלְּלוּ אֶלְמָמָה עִמָּה שְׁעֵדָה חִילָּל: שְׁמוֹהֵרִין. שֶׁלָּה
 לְעֻבְדּוֹ מִמָּמָה וַיִּמְרוּ בְּעַל מוֹס * (א) מוֹלָה
 יֵגֶשׁ: הִיכָה מוֹהֵר. זֶר: אֵין יוֹמָה
 מוֹיָנוֹ. דְּרַשׁ * לִיָּה לֹהֲאִי קִרָּה בְּנִי
 יִשְׂרָאֵל לֹהֲאִיר זֵרִים כְּדֹאמֵר לְעִיל:
 חִילּוֹל בְּגוֹפִיָּה כְּפִי. וְקִי * לָמָה לָךְ:
 ה"ג מֵה לֹהֵד כו' שָׁן לֹא הוֹסֵר *
 בְּכֵמָה. בְּכֵמָה יִחַד * (בְּכֵמָה) בְּשַׁעַת
 הַיָּחֵד הַבְּמוֹת יִדְחָן בִּפ' בְּתֵרָה * (לִקְטָן
 קִי). הַמֵּס וְהַטֵּמֵר וְהַטֵּמֵר שׁוֹן בְּזֵה
 וְזֵה וּבְצִירִיתָהּ תִּנְיָה * (ג) עֲלֵה דְלִבִּים
 שְׁשׁוֹתָה בְּמָה קִטְנָה לְכֵמָה גְּדוּלָּה דֵּם
 מִתִּיר וּמִפְסֵל וּמוֹמִין מֵחֹמֶר בּוֹר שְׁכֵסֵר
 בְּכֵמָה דְּלִתָּן הַחֵם אֵלּוֹ דְּלִבִּים שְׁצִין
 בְּמָה גְּדוּלָּה לְכֵמָה קִטְנָה וְקִתְנֵי הַחֵם
 חִיּוֹן וְצִדְדֵי שֶׁרֶט * וְקִרָּה * (ד) נִמֵּי מוֹכִיחַ
 בְּגִדְעוֹן וּמוֹחַ שְׁמוֹטָל שְׁקִירֵיו בְּכֵמָה *
 אִינוֹן. יִלְפִינוֹ לִקְטָן מִקְרָאֵי אֵם עֵדָה

חילל: ^אשכן אסור במעשר. דכתיב לא
אכלתי בצואי (דברים טו): און מוחר
שלא יעבוד דכתיב צדקה גדול ומן
המקדש לא ילא ולא יחלל לא אחר
שלא ילא חילל: דלמא שרי צבמה.
דבני און כתיב ומה המקדש: יושב
אס עבד חילל. לקמן ילפינן לה
בפירקין [דף גג:] שכן פסול לעדות.
דלמרי' במס' שבועות (דף ג.) ועמדו
שני האנשים בעדים ההוב מדבר:
ומשני מיושב סלמדי חס. הכא [א]
מייית לא דכשר לעדות דלמרי' הס
(שם) שביי דין חולקים לו כבוד
ומושיבים אותו: [שם יושב] מלינו [א]
שם [א] יושב בעלמא שפסול לעדות
משום שם יושב תלמר בשם זר שאינו
נפסל לעדות משום שם זרות: שם
יושב לא פריך. הוולל והסול יושב
ת"ח דמייית מיינה לק"ו כשר לעדות:
ומחד מהנך. און או טמא או בעל
מוס: יושב דכשר צבמה מנא לה.
דלא נפרק שכן לא הוטרב צבמה דלא
מדשקיה רב משרשיא לקל וחומר

לדליל לראון וטמא ובעל מוס ונקט יושב משום הני^א פירי צבדיק דלא
משכחת הימר צבמה בדיקא לחד מינייהו הכא מנליה^ב לעמוד לפני ה'^ג
במקדש הוא דבעי עמידה^ד אונן מנלן. דפסול דקדמי מתני^ה ומן
המקדש וגו'. לעיל מיניה כתיב לאציו ולאמו לא יטמאו ובכהן גדול משתעי
אמין ליה ומן המקדש וגו'. כלומר אף ביום שמתו אציו ואמו לא ירץ
ללאות מן המקדש אלא עומד ומקריב ולא יחלל שאין הקדשים מתחללין
בכך הא הדיוט שלא יא' ועוד חילל^ו הן הקריבו. הן היום הקריבו
וגו'. מתשובתו של אהרן אחת לומר מה אמר לו משה מדוע לא אכלתם
כו' שמה ציץ הקריבוה צאניות^ז שהיו אוננים על נדב ואציהוא
ופסלתיה^ח ולכן נשרפה אמר לו אהרן ובי הן הקריבו והלא הדיוטות
הן ופסולין לעבודה אני הקרבתי שאמרתי לי^ט ועשה את קרבן העם וגו'
ואני כהן גדול ומקריב אונן מכלל דאי איניהו אקריב דשפיר אשתמרו
ולא היה אמר לאמר להם מדוע לא אכלתם^י מה פסיו הא אלה
וגו'. דלמא אמר נמי לא חילל נדרידיה אינטריך ליה למשייריה דאחרא
מימא מתוך חישובו^{יא} וקדושתו ימירא הוא פסול אונן^{יב} קסבר מפני
טומאה. שנגע בה נשרפה ולא הוזכר שם אצניות לענין הקרבה והן^{יג}
הקריבו ה"ק הן היום הלא עדיין יום הוא והיינו^{יד} אסורין בקדשים^{טו}
לאכול עד הערב ומתוך^{טז} כך אירע בה טומאה בזונס. ואיכא תנאי
דפליגי לקמן (דף קא). כהא חד אמר מפני טומאה נשרפה וחד אמר
מפני אצניות נשרפה שלא היו יכולין לאוכלה אפילו לערב דקסבר
אצניות לילה נמי אסור ואפילו נקבר המת ולפי שלא היו לה אוכלין
נשרפה דאמר^{טז} יומא^{טז} כן בדוקה לאמר צבסחים (דף צג). עדי גטמא
בעלים של פסח אף על ישר מיד שאין לו אכילין ואין עובר צורה
שאינו

קסבר מפני פומאח נשרפה: הוה מלי נמימר כדצסמוך נחמל

דך שאיני אוכל בו. ואין לומר דטעמא בקרבן קדוש (וכהו גדול און) יוכיח שאין אוכלין ועוצדים דמה להנך שכן אינן מוחזרים תאמר צור דמוחזר: מזה לטעמא שכן מטעמא. לא מני למיפרך שכן עשה צו קריבים כמקריבים (כדפי' בקונטרס):

אָה אַזי אביא זך שמוּוהר כּוֹ
לכך צריך לטעמא דאוּוהרה
משום דלא תימא טמא בקרבן צבור
וכסן גדול חונן יוכים כפרישית
ומחלי טעמא נח צריך לקמן § בערל
הלכתא גמירי לה דלא § אחי בקי:
חיבן מוּוהר. מימה נימא מוּוקריבו
צני אהרן דדרשי' (לקמן דף
ג.) מקבלה וליקן מצות כהונה מיחו
עדפיא משני לאו גמור מוכל § וז לא
יקרי: ה"נ דלמא שרי בבמה.
וחלי דלא חשיב חונן לקמן בסוף
מכילתין (דף קיג.) בדברים שצין צמה
גדולה לצמה קנטה דחדשי פיוון
ובגדי שרת דילמא תנא וסייר דשייר
נמי יושב: ומה יושב שאוב.

כגון צמורה מקדשים ^ו וצמורה:
מה ליושב שכן פסול לעדות.
 צריך לומר שלא לדון ע"פ
 עדות דמיושצ ובגט אשה צריך לומר
 יותר ושמה ציעצד אין לחוש דלמר
 צירושלמ"פ ד' מיתוס [ה"ס] גבי מצרך
 את השם והדיינין עומדין על כרעליה
 מיכן לדיינין שקצלו עדות מעומד
 שדינין על פי עדותן ומשמע השם
 דכי היכי דאין עכובא צייצית הדיינין
 אע"פ שיש להם ליטש מן המורה ה"י
 אין עכובא בעמידת העדים אע"פ שיש
 להם לעמוד מן המורה. הקשה ה"ר
 אפרים כהן גזן יהא פסול לעבודה
 קל וחומר מצעל מים כשקר לעדות
 ואם עבד חילל וליית מצעל מים
 ומחד מהנך ולא קושיא היא דכיון
 דגזן אינו מזהיר לא אתי מניניהו
 כדפרישית לעיל:

מ"ט לא אמר מהן
מאה נשרפה דבי רבי
ק"ו מבעל מום ומה
למסאדי (מנפשיה) י"א מעיד מיושב ומו דלמרינן בפרק שזועת העדות
(סג) הני מיילי לממונא אבל לאסורא יכל להעיד אין חכמה ואין חכונה
לנגד ה' ותימה בסנהדרין (טו) דלמרו לו לינאי עמוד על גרגלי ויעידו
בך והא מלך עדיף מתלמיד חכם דמלך אין יכול למחול על כבודו
ותלמיד חכם יכול למחול וי"ל דלא דמי דטעמא דמחיל תלמיד חכם
משום דתורה ידיה היא אבל מלך כתיב שזה אימתו עליך חס
הא שלו אלף של אחריס אין יכול למחול ^א זה ולגבי מנות יכול
למחול ^ב דאם מחיל על כבודו י"ל בשביל כך לא ייחש שלא תהא
אימתו עליך ועוד יש לומר דעובדא דינאי דיני נפשות הוה וצדיקי
נפשות אפילו תלמיד חכם עומד ואם תאמר היכי גמר מיושב
תלמיד חכם מה ליושב תלמיד חכם שכן פסול לחליה דחליה
צבי מעומד כדאמר שיליה מנות חליה (בימות קו) צבי עמודי וטעמא
למאן דכתיב ועמד ואמר ומיהו ^ב טעמא על כרחין דחליה מעומד
גם משום עומד ואמר דמי כתיב ויעמד ויאמר כדדיק ^א צברא
דמועד קטן (דף גה) גבי קריאה אלמא טעמא משום דלוי כמו דין
ויוכל תלמיד חכם לישוב וצדיעב ^א אם חללה מיושב כשרה תדע
דהא תניא חללה בין עומד בין יושב בין מוטע כשרה ואי מקרא
דועמד ואמר צעין מעומד אם כן ליהוי עכובא מקרא דככה אלף
מטעם דין הו' דכפרישית וצפסר ^א דדריש עומד מקרא דועמד ואמר
אסמכתא הוא ^א : הגה"ה ואם תאמר מה ליושב שכן אסור
צעורה כדאמר (יומא דף סה) אין ישיבה צעורה אלף תלמי בית
דודו וסמא אינו כן התורה תעד דאי דאורייתא אמאי צריך צית
לקמן (דף גג) אין לישוב למנוה מיפוס ליה דאפילו בלאו צעורה
אין ישיבה ומיהו ^א אינטרין קרא לעובד בהסתחווה ^א :

רבי ישמעאל דקסנר מפני חנינות נשרפה והן הקריצו חתי נחזיהרה

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

א מיי' פ"ט מהלכות ביאת
מקדש הלכה א:

תורה אור השלם

1. וְהָיוּ אֵלֶיךָ וְשִׁמְרוּ אֶת
 מִשְׁמֶרֶת אֲדָמָה מִדֶּם
 עֲבֹדָה הָאֵלֶּה וְךָ לֹא יִקְרָב
 מִבְּרֵיחַ הַיָּם.
 2. בָּצַע הָיָה הַקִּבּוּל לֵאמֹר:
 אֵת שֶׁבֶט הַלֵּל לְשֵׁאת אֶת אֲרוֹן
 הַבְּרִית יִהְיֶה לְעֹמֶד לִפְנֵי
 הָאֵלֶּיךָ וְלִקְרֹב בְּשִׂמּוֹ עַד הַיָּם
 הַזֶּה.
 3. דְּרָסָם י, ח.
 4. וּמִן הַמַּקְשֵׁל אֵת יִצָּח וְאֵת
 יִחִיל אֵת מִקְדֵּשׁ אֱלֹהֵי יִבְרֹן
 שֶׁמֶן מִשְׁתֵּי אֱלֹהֵי יִצָּח אֲנִי
 יֹדֵעַ.
 5. וְהָיָה כֵּן, יב' כ"ה.
 6. וְדָבָר אֲרוֹן לֹא מִשֶּׁהוּ
 אֵלֶּיךָ הִקְרִיבוּ אֶת שִׁמְשָׁנָה וְאֵת
 הָעֹלֶם לִפְנֵי יְהוָה וְתִקְרָאָהּ
 אֵתִי כִּאֲלֵה וְאֲבָלְתִּי חֲסִאתִי
 וְהָיִיתִב עֲבִיעִי יְהוָה.
 7. וְהָיָה י, ט.

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]